

«He dit als jugadors que faran falta vuit victòries per salvar el Peralada»

Entrevista al nou entrenador del Peralada

El nou tècnic del Peralada Girona B donant instruccions als jugadors a Torres de Palau.

Tornar al Girona com a tècnic del Peralada, el seu filial, a Segona B li ha canviat la vida?

Sí, la veritat és que per inesperada m'ho va desordenar una mica tot. A Figueres ja hi tenia dedicació exclusiva, però ara el sistema de treball és totalment professional, amb dobles sessions de matí i tarda, la plantilla dinant junta amb els tècnics cada dia... Ho estic

ordenant al meu gust i a partir d'ara si entrenem a Girona cos tècnic i futbolistes dinarem plegats a la residència d'estudiants i si ho fem a Peralada, ens prepararan un càtering.

Va penjar les botes molt jove, amb 27 anys, ja amb la idea de ser un entrenador professional. Aquest és un pas més?

Correcte. Amb 17 o 18 anys, quan vaig tenir Òscar Aja de tècnic al juvenil del Girona, ja vaig decidir que jo volia ser entrenador. Em despertava interès el joc, m'agradava interpretar-lo des de ben jove, i no parava de fer preguntes als meus entrenadors. Aja, Bertu Fernández, Eduardo Vílchez, Raül Agné... Jo tenia clar que jugaria fins els 25 o 26 anys i ho sabien els meus amics i la meva família. Al final no saps mai quan t'arribaran les oportunitats i quan a Figueres vaig ascendir el juvenil en la meva darrera temporada com a futbolista i em van oferir el primer equip vaig tenir clar que era el moment. Aquell any m'havia estat traient el tercer nivell d'entrenador a Barcelona, els matins, cosa que et permet treballar fins a Primera, a qualsevol categoria.

Entrenar el Peralada, ara el filial del Girona, és tornar a casa?

Totalment. Jo vaig començar amb 4 anys i ja hi vaig coincidir amb l'Àlex Granell [<http://www.diaridegirona.cat/tags/alex-granell.html>]. Me'n recordo que no podíem ni competir perquè èrem massa petits! Allà ens vam formar junts fins els 16 anys, arribant fins al cadet A. A l'Àlex el van descartar i jo vaig seguir els tres anys de juvenil a Divisió d'honor perquè el projecte començava a créixer després d'absorbir el Vilobí. L'estiu de 2007 vaig fer la pretemporada amb el primer equip a les ordres de Raül Agné, l'any que acabarien pujant a Segona A. Vaig acabar sortint cedit al Cassà. Hi vaig estar tres anys, a Tercera, i tot seguit

me'n vaig anar al Manlleu, amb en Francesc Cargol, també a Tercera, i a continuació em va fitxar el Palamós a Primera Catalana i vam ascendir a Tercera. I d'allà a Figueres.

Potser li hauria canviat la vida si Agné se l'hagués quedat en aquell equip que va pujar a Segona A.

Potser, ves a saber. En aquell moment entrenava per ser un jugador més del Girona i arribar al primer equip, que sempre havia sigut el meu somni i el de l'Àlex. Recordo, però, que ja en aquella època arribava a casa després dels entrenaments i me'ls apuntava, recopilava tot el que fèiem amb en Raül. Era complicat quedar-se al primer equip, el Cassà va insistir molt, i me'n vaig anar cap allà.

Aja, Vilchez, Agné... té més entrenadors de capçalera?

He intentat absorbir de tots els tècnics que he tingut. La persona que més m'ha marcat, però, és Eduardo Vilchez, a qui conec a Palamós. Em va obrir una concepció nova del què passa en un camp de futbol. El futbol és un joc apassionant on passen moltes coses per moltes coses. Quan comences a comprendre per què passen, és apassionant. Per mi mai ha sigut feina, el futbol, tot flueix quan estic interpretant els partits. L'Eduardo em va obrir el camí. Agné, Bertu Fernández, Aja també em van estimular molt.

A què juguen els seus equips?

La meua proposta s'adapta a l'equip on vaig i els jugadors que tinc. Però m'agrada el futbol més atractiu, des del punt de vista romàntic. M'agraden els equips valents, els que volen ser protagonistes amb la pilota, els que volen atacar... Atacant tens més opcions de guanyar.

M'ha explicat els seus vincles esportius amb el Girona. També n'hi ha de sentimentals?

Jo he viscut el Girona des de petit. El vincle comença amb el meu avi matern, Gil Nadal, que va ser directiu i delegat. El sentiment cap al Girona em va venir d'ell i és una influència que m'ha quedat per tota la vida. Em venia a buscar el Vilobí o el Bons Aires, però jo no marxava, em quedava al Girona, malgrat que en aquella època tot era una mica desangelat. El meu avi patern també havia anat sempre a Vista Alegre, a casa de petit em van fer soci, tinc el número 431, si no recordo malament. I els diumenges a la tarda anava a Montilivi. Era recullpilotes, per exemple, en un Girona-Guixols de Primera Catalana. Era l'època que anava a futbol amb l'Àlex i els nostres pares. Des de petits vam tenir aquest vincle, que amb els anys és sentiment. Ara poder tornar a tenir un lligam,

disposar en el meu cas d'un despatx a Montilivi, és una sensació difícil d'explicar, molt especial.

Ja ha conegut Machín?

Sí, l'he conegut ara com a entrenador del Peralada, però havia anat a veure molts entrenaments del Girona en la recta final de la meua carrera de jugador. Vaig demanar permís per poder-hi assistir, ja amb en Pablo aquí, i sempre ho va acceptar. M'ha desitjat molta sort. Espero poder aprendre d'ell perquè és un gran tècnic.

Quants punts necessitarà el Peralada per salvar-se?

Jo penso que ens caldran vuit victòries. El primer que vaig dir als jugadors quan vaig arribar a l'equip va ser això. No em sembla una cosa desgabellada, vista la qualitat de la plantilla, tot i la duresa de la categoria. No només em val guanyar 8 partits, també jugar bé i formar jugadors per al primer equip. Vull les tres coses, crec que una porta l'altra, i així mateix els ho he dit a ells.

Es veu ara més a prop de ser un entrenador d'elit?

Sí, evidentment sí. A Segona B ja hi ha un salt important, però el futbol és com és. Un dia ets a dalt i l'endemà, a baix. I viceversa. Vaig treure'm la carrera de Comptabilitat i finances i un Màster en Direcció d'Empreses, però ho tinc aparcat perquè ara la meua aposta és ser entrenador de futbol.

Per acabar... per què li diuen «Chicho»?

(Riu) Ve del futbol base del Girona. Era un nen molt mogut, de petit, i a la televisió feien una sèrie de dibuixos animats que es deia Chicho Terremoto. Molta gent m'ho pregunta, perquè Chicho podria ser un diminutiu de Narcís. Però no ve d'aquí, ve de la sèrie i del mot que em va posar un company pel meu caràcter mogut.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2018/01/12/he-dit-als-jugadors-que/889537.html?utm_source=rss